Ч. 254 Субота 11 (24) падолиста 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*Рух виборчий. — Крітер у Франциї. — Недуга царя. — Засуд в процесї македоньского комітету. — Вісти з Хін.*)

З Бібрки доносять до польских ґазет, що там ставлять в четвертій куриі кандидатури п. Модеста Каратницкого і п. Юліяна Романчука а в пятій куриі п. Ройовского і дра Коса. — В Тарнові виступає яко кандидат др. Рутовский, а єго контркандидатом єсть адвокат др. Стояловский в Тарнові. — Проф. А. Вахнянин подав до „Руслана“ таку звістку: Тяжка серцева недуга не позволяє мені стати перед виборцями округа виборчого Жовків-Рава Сокаль і здати їм устно справу з посольскої моєї діяльности в державній раді, тим менше убігати ся о посольский мандат до державної ради.

Вчера о 9-тій годині рано вїхав до марсильского порту голяндский военний корабель „Ґельдерлянд“, котрий привіз президента Трансвалю Крітера. Численно зібрана публика підносила в честь Крітера і Бурів оклики. Предсїдатель комітету принятя, повідомлений, що Крітер висяде на берег пізнїйше, просив єго, щоби з огляду на зібрану публику приспішив свій вїзд до міста. Президент вийшов з корабля о 11 годині в товаристві дра Лейдса. Промову привітну предсїдателя комітету перериване кілька разів оплесками. Виголошено ще кілька инших промов, на котрі Крітер зворушений відповів по голяндски. На принятя Крітера крім бувших трансвальских міністрів і инших визначних Бурів прибула також єго внучка з мужем. З причини великої глоти Крітер лиш з трудом дістав ся до повозу. Цїлу дорогу до готелю залягали товпи народу і з одушевленєм витали гостя. Крітер мимо свого преклонного віку держав ся добре. Мер і префект відвідали президента і в імени населеня Марсилії висказали жаль і співчутє для великого нещастя, яке постигло Бурів. По снїданю приймав Крітер ріжні комітети і депутациї. До президента Любета вислав Крітер телеґраму з подякою за принятя. Принятя скінчили ся о годині $5^1/_2$. Крітер був дуже змучений. — Промова, яку виголосив Крітер у відповіди на повитанє презеса комітету, викликує в цілій Франциї сензацию. Крітер мав сказати: „Дякую Франциї і єї правительству за симпатиї оказувані нам в такій тяжкій хвили. Страшна війна, яку ми розпочали з Анґлїєю має свій початок в звістнім нападі Джемсона. Ми гадали, що 40.000 хороброго войска зломить 300.000 противника, але ми не гадали, що держава, котра хоче вести перед в цивілізациї, допустить ся таких варварств, як то зробила Анґлїя. В часї війни палено села, забирано женщини, рабовано і убивано дїти. Я прибув до Европи, аби жадати мирового суду в нашій справі. Доки хоч один Бур остане при житю, не уступимо з поля борби. З нами Бог!“

Недуга царя починає непокоїти політичні круги у Франциї, звідки розходять ся вісти, що недуга прибирає небезпечний оборот. З другої сторони, т. є. з урядової російскої успокоюють, що недуга має цілком правильний хід, і що нема причини побоювати ся катастрофи.

В політичнім процесї против членів революцийного македоньского комітету видано вчера засуд. Всїх обжалованих засуджено, а то: убийників Ілієва і Димитрова на дожизненні тяжкі роботи, а всїх спільників на кару вязниці від 2 до 20 лїт. Засуджено також заочно і всїх тих, котрі не явили ся при розправі, бо мешкають поза границями Румунії.

З Хіни доносять, що доси ще держави не можуть згодити ся на одну ноту, котра стала би основою до розпочатя переговорів. Кожда держава хоче чого иншого і від жадань всїх не хоче відступити. „Петерб. Ведомости“ пишуть, що перед тим, коли розходило ся в Хіні о увільненє послів всї держави мали спільну цїль. Тепер же цїли їх ріжні і тому та часопись промавляє за тим, щоби Росия заключила для себе окремий договор з Хіною.

Прутовский.

(*З ческого — Альойзия Ірасека.*)

Перед самим всходом сонця висунула ся Прутовскому склянка з руки і єго тяжка голова опала на руки. Він заспав. Коли обудив ся, згасла лямпа, що блимала над ним на столі. Комната була пуста і повна непорядку. На столі перед ним стояли і лежали порожні склянки, о стіл опирало ся крісло, немов в похмілю. Розлите пиво на чорних дошках помосту ще не висхло. Душний воздух в комнаті тяжко гнїтив єму груди. Волосє було побурене, очи червоні, а на чолі можна було бачити червоні відтиски рук, на котрих лежав.

— Гей, господаре! Гей! — крикнув Прутовский нараз і ударив склянкою о стіл.

По хвили прийшов господар напів одітий до Прутовского.

— Хочеш снїдати? Мусиш заждати, жінка лише розпалює.

Прутовский закляв.

— Дай пуншу, але горячого!

— Зараз, зараз! — торкнув господар і пішов до комори, отворивши попередно вікно.

Прутовский повів рукою по волосю і поглянув вялими очима на стіл. Він був низький і чорний. Одїнє на нїм було занедбане, сорочка на шиї отверта.

В комнаті було тихо. Лиш в сумежній комнаті чути було ломане ріща і тріск огню, глуху бесїду господаря і прикази господинї. Крізь отворене вікно продер ся до темної комнати слабий промінь весняного сонця і кинув золоту смугу на темний поміст.

Холод настаючого дня обвіяв горяче чоло Прутовского.

Єго погляд спинив ся на темнім яловім лісї, що тягнув ся коло гостинниці вздовж малого горбка. Недалеко блищала ріка як розлите срібло, між темними, голими вільхами і червонавою лозиною, котру весна збудила найперше з довгого зимового сну.

За Прутовским роздав ся спів двох приємних дитячих голосів.

Коло дверий стояло двоє малих дївчат та держали в руках обвязані пестрими стяжками шутки. Старша може шестилїтна дївчинка була одїта в ясну, молодша, пятилїтна в рожеву перкалеву спідничку. Ясний промінь падав на повновиді дитячі лиця, на чисті білі чола, під котрими блищали очи. Спів пролунав, дїти ждали на малий дарок, на котрий привязано їм дома на ліву руку малу торбинку.

Прутовский стояв хвилину мовчки і непорушно, аж вкінци повів правою рукою по чолї.

— Ага — замручав — то нинї цьвітна недїля. — Гм — я вже забув. На те вам, возьміть!

Сягнув до кишенї і дав кождій з дївчат срібняка; здивовані дивили ся дїти на той княжий дарок.

— Спасибі! — крикнула старша дївчинка а за нею тоньким голоском молодша. І щезли з комнати.

В тій хвили увійшов господар з димлячим напитком в руцї.

Прутовский вхопив склянку і потягнув. Погляд господаря між тим спинив ся на отвертім вікнї, де дїти поставали і показували собі з щасливими лицями свої блискучі датки.

— Знаєш єї! — спитав по хвили господар Прутовского і єго широкі уста зложили ся до дивного усьміху.

— Кого?

— Дївчину — ту малу в червоній спідници.

— Е, що мене обходить. якийсь бахор!

— Ну, то з тебе добрий отець!

Прутовский витріщив на него очи.

— Може пригадуєш собі хорошу Варушку Бачиш, яку маєш хорошу, подібну дочку? Чи ти єї щедро обдарував? Бо Варушка дуже дбає о неї. Вже два рази могла була віддати ся але не хотїла — задля тої дитини.

Прутовский не відповів нічого. Задуманий дивив ся крізь вікно на корчі, де ще тут і там виринали біла і рожева спідничка дїтий. З села донесли ся поважні голоси дзвонів, що взивали на утреню. Немов би пробудив ся з тяжкого сну, Прутовский застогнав і вхопив за пунш Пив склянку за склянкою. Лице і шия почервоніли, очи горіли огнем.

Вскорі дізнано ся в селї, що Прутовский, не зважаючи на цьвітну недїлю, знов пє. Єго не хвалено, однако найшли ся добрі приятелї, що цілком не бояли ся пити на єго рахунок і прислухувати ся єго проклонам та споминам з войскових часів.

Новинки.

Львів дня 23 го падолиста 1900

— **Іменованя.** II. Міністер судівництва іменував радниками I. інстанції заступників державних прокураторів Генрика Квятковского зі Львова до Стрия, Олександра Козачка з Коломиї для Коломиї, секретарів Теодора Аллача з Кімполюнга і дра Кароля Пільова з Черновець для Сучави, заступників прокураторів дра Богдана Криницкого зі Станиславова для Бережан, Франца Мора з Сянока для Сянока і вкінци секретаря висшого суду львівского Йосифа гр. Калиновского для Перемишля, а повітового судию Володислава Домарского з Вашковець н. Ч. для Вашковець. — II. Міністер просьвіти іменував директора першої школи видїлової жіночої у Львові Юліяна Фонфару, повітовим інспектором в IX. ранзї для львівского округа.

— **Перенесеня.** II. Міністер справедливости переніс судового радника краєвого Юліяна Олиньского з Сучави до Черновець.

— **Руске товариство педаґоґічне** у Львові оповіщує, що дня 11 н. ст. падолиста отворено при площи Стрілецкій ч. 6 недїльний курс анальфабетів (слуг, робітників) в двох віддїлах т. є окремо для дївчат і жінок а окремо дла мужчин. Наука відбуває ся в недїлї від 3 до 5 години по обіді. Записувати ся можна кождої недїлї.

— **На торзї в Дрогобичи** украдено І. Лабанцеви, господареви з Мразниці пару коний з возом господарским. Один кінь карогнїдий 4-лїтний з шабльоватими ногами, другий червоногнїдий 7 лїт. Слїди злодіїв вели в сторону як до Львова.

— **Скажений кіт** покусав в Свиржу двоє дїтий селянина Томи Земляка. Той кота забив але дїтий не віддав до лїченя. Відтак появив ся в Свиржи скажений лис, котрий покусав свиню і переходячого случайно хлопця. Свиню забито, а хлопця мають відослати до лїченя.

— **Любовна траґедия.** З Модар на Угорщинї доносять про таку сумну подію: Челядник столярский Александер Гарзо і донька майстра столярского Осипа Самота полюбили ся і прирекли собі, що поберуть ся. В жовтни сего року відобрали Гарзу до войска і він пішов до Пресбурґа, а дївчина присягла єму ще перед тим, що не віддасть ся і буде чекати на него. Але родителї дївчини не знали о тім нїчого і заручили єї з другим, з якимсь богачем. Коли Гарзо о тім довідав ся, написав лист до свого бувшого майстра, котрому робив докори за то. Але майстер відповів єму, що єго донька з власної волї віддає ся за другого. Гарзо постановив тогди зімстити ся на невірній. В день вінчаня здезертирував з войска але забрав з собою карабін. Минувшої суботи вечером, коли весїльні гостї сидїли при вечери, роздав ся нараз страшний гук і молода, що в молодим сидїла близько вікна, впала нежива в крісла. Куля поцїлила єї в саму голову. За хвильку опісля роздав ся знову вистріл на дворі, а коли люди вибігли з хати, знайшли на улици Гарзу облитого кровю, котрий ще лиш слабо дихав і в кілька хвиль по тім помер.

— **Циґаро за 1200 корон.** Недавно тому їхав фабрикант Фідлер з Гам до Гамбурга зелїзницею і зажадав, щоби єму дали купе для некурцїв. Коли поїзд рушив, Фідлер витягнув циґаро і зачав курити. Тому спротивив ся другий подорожний, а коли то нїчого не помагало, він на найблизшій стациї закликав кондуктора, а той заказав Фідлерови курити і додав, що хтось з подорожних жалував ся перед ним на то. Фідлера то розгнївало і він крикнув: Найбільшим злодюгою в краю позістане завсїгди денунциянт! Слова ті обидили державного будівничого, котрий їхав в тім купе і котрий як-раз був тим, що жалував ся на Фідлера перед кондуктором. Він запізвав зухвалого фабриканта до суду, а той засудив єго на 1500 марок кари. Фідлер відкликав ся до висшого суду, а той зменшив кару, але все таки назначив кару на 1000 марок або 1200 корон, отже циґаро все-таки ще дуже дорого Фідлера коштувало.

— **Люта мачоха.** В селї Арнсдорф коло Течен викрила жандармерия, що тамошні хлупники Ф. замкнули свого 22 лїтного сина взглядно пасерба до темної комірчини, на поді і там держали єго вже кілька недїль. Коли жандарми отворили комірчину представив ся їм страшний вид. Бідний хлопчище, котрий так був вихудів, що лиш шкіра держала єго кости в купі, скопив ся як би перепуджений із свого барлога, що виглядав як купа гною вкритого якимсь лахмотєм, але відтак дуже втїшив ся, коли єму сказали, що єго випустять на волю. Нещасливий єсть сином хлупника Ф. з першого супружества, а мачоха не любила єго і збиткувала ся над ним доглядаючи лиш своїх троє дїтий. Бідний хлопчище має ще й хоробу сьв. Валентия (падачку) а мачоха зробила з него божевільного та замкнула єго до комірчини і морила голодом. Жандарми однакож переконали ся, що хлопчище єсть на умі зовсїм здоров, бо відповідає на все розумно і все впає що з ним дїє ся, або що хто з ним робив.

— **Помер** скоропостижно о. Омелян Анговевич, парох в Пулавах, перемиской епархії, дня 9 с. м. в 60 році житя а в 28-ім сьвященьства. — Зенон Роек, секретар повітовий намістництва бувший правительственний комісар в Делятинї і Глинянах, дня 21 падолиста в Абациї, куди перед кількома днями виїхав. Тїло буде перевезене до Львова і похоронене на Личаківскім кладовищи.

Телєграми.

Відень 23 падолиста. Є. В. Цїсар нинї вечером поверне з Вальзе до Відня, а в недїлю вечером від'їде знов до Будапешту.

Блюмфонтен 23 падолиста. Бури petер піли 18 с. м. під Барбертон значну поражку Їх командант Бранд ранений.

Копенгаґа 23 падолиста. Надійшли сюди з Лївадиї успокоюючі вісти про недугу царя. Іменно цар мав перебути кризу щасливо, але довший час потреває, заки прийде знов до сил, бо недуга дуже єго ослабила.

Монахів 23 падолиста. Тутешний комітет центральний для полудневo-африканьских републик переслав до Марсилїї адресу для Крігера, заосмотрену 930 тисячами підписів.

Софія 23 падолиста. В тутешній катедрі відправлено вчера рано богослуженє за здоровлє царя.

Вальзе 23 падолиста. Стан здоровля архикнягинї Мариї Валерії і новонародженої єї дочки добрий. Новонароджена архикняжна одержала при хрестї імена Ґертруда, Мария, Ґізеля, Єлисавета, Іґнатия.

Господар наливав пильно склянку за склянкою і рівночасно прибільшав рахунок на чорній таблици, дописуючи численні палички. Атже єму влетів до клїтки пташок, котрого треба було добре оскубати. Як не зробить він того, то зробить певне инший. Прутовский і так нїколи не поправить ся. Може єму вже так суджено.

Від давна не було в нїм нїчого доброго. Унаслїдив хороший маєток, міг богато оженити ся. Але не дбав о то і ще зробив нещасливою бідну, честну дївчину Варку. Небіжчик отець вигнав єї і она богато витерпіла за свою любов. Прутовский пристав до войска. Аж тепер потребував гроший. Продав спадщину по родичах, дім і поле, лише ренту задержав. Тепер, вернувши по лїтах, продав за будь що і ренту і пив вже два дни і дві ночи — і заки сонце зайде не буде мати знов ні зломаного крейцаря і ні одного приятеля. — Про Варку навіть не спитав.

Господар знав як найточнїйше, кілько може Прутовскому наливати. Коли задзвенїв єго послїдний срібняк на столї, заявив єму спокійно, що він в єго гостинници вже більше нїчого не дістане.

Прутовский розлютив ся і кинув ся на господаря. Але з приятелями, котрі лише що пили за послїдний єго крейцар, зробила ся велика зміна. Они всї станули по сторонї господаря.

Настала бійка і по короткій, нерівній борбі, опинив ся Прутовский перед коршмою та обтирав долонею кров, що текла єму з голови. З проклоном ішов якусь хвилю заганяючись Мимохіть перейшов лавку і ішов в гору потока позад саму воду, аж поки під горбком не упав утомлений

Весняні води, що плили скорше як звичайно, шуміли, немовби хотїли єго приспати, а безлистний корч отїнював єго лице. Єго уста були напів отворені, тяжкий віддих добував ся з грудий. Кров з голови все текла. Він довго спав....

Коло єго ніг шумить ріка голоснїйше і сильнїйше аж вкінци будить єго. Сидить і хвильку дивить ся перед себе з витріщеними очима. Чує глухий шум, і бачить темне небо. Гадає, що то вечер. Протирає очи і видить, що ще не вечерів. То небо покрило ся темною, густою хмарою і грозить бурею. Кождої хвилї може упасти злива. Мутні филї досягають майже єго ніг.

— Повінь! — блисло єму в голові.

Ріка в наслїдок дощів в горах виступила нагле з берегів. Скоро зриває ся, вилази ь на горбок і розглядає ся. Бачить, що лозина і і вільхи вздовж ріки стоять вже у водї, на противнім березї филї залили вже огородець шинкаря. На луку під горбком виливає ся розбурханий потік і вскорі єго филї получать ся з водами ріки.

Там за потоком на горбку виглядає з поміж вільх біла хатина, за нею порослий лїсом горбок, над котрим здіймає ся величезна хмара і грозить цїлий долинї. Тишина довкола, не видко ні живої душі.

І вже горбок окружений водою. Погана ніч серед тих вод. А ще потім, коли вода піднесе ся? — Гм!

А он, диви — що то таке? Під одним голим корчем лежить маленька дївчина і дріме. Має на собі рожеву перкалеву спідницю, ясне волосе сплетене в малі коси а хустка зсунулась їй на шию. В головах лежить узлик з котрого виглядають кусники хлїба і медівника — самі дарунки, які нинї назбирала В правій руцї держить китицю вчасних, білих цьвітів, які назбирала на луцї.

А та дитина — то єго дочка! Прутовский приглядає ся сплячій дитинї.

Перед єго очима вириває скоро біла хатина між темними вільхами і усьміхнене дївоче лице — спомини з єго лїпших часів. Щось закололо єго під грудьми — перший раз, але болючо. Нахиляє ся, аби дитину поцїлувати, але нараз вітер зашумів в корчах і він відскакує як гонений опришок.

Дитина будить ся. Єї синї очи дивлять ся наполохані в темне лице, на котрім присхла кров. Она починає плакати. Прутовский не довго надумує ся — ломить довгий патик з корча, закочує штани і бере заплакану дитину на руки.

Буря зриває ся. Темніє. Прутовский обвиває дитину в свою загортку і іде. Дитина обіймає незнаного батька за шию, перестає плакати і дивить ся налякана на воду Доки іде лукою, не має перепон. Звертає до хати за потоком

Дощ лле як з цебра, пітьма збільшає ся, до єго уха доносить ся гук потока, він чує єго струю на ногах. Біла хата зникла з їх очий, видко лиш темні тїни вільх. Задержує ся і розглядаєсь.

Он-там блисло сьвітло, там мусить віднести дитину. Дивить ся на сірі филї вод. Але

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нїкому.

Любитель фотографії: Книжок до науки фотоґрафії єсть таке множество, що годі нам знати, котрий підручник найлїпший; впрочім мусїли би ми ще й самі випробовати котрусь з тых книжок, коли би мали видати наш суд о нїй, а то чей годі. Можемо хиба лиш то сказати Вам, що тепер вийшов в 8 виданю німецкий підручник: Anleitung zum Photographieren I. Für Anfänger von Ludwig Dawid, Mit zwei Lichtdruckbeilagen u. 67 Lichtdruckbeilagen. Книжку доставить Вам кожда книгарня і подасть цїну. — **Писар 37:** Лякати ся нема потреби; хороби, котрої побоюєте ся, здаєсь нема, скоро не було иншої причини. Впрочім був би Вам лїкар то сказав. Здаєсь єсть загальне ослабленє і брак крови; здогадуємо ся, що лїкар записав Вам якийсь лїк, щоби Ви лїпше відживвляли ся. Впрочім треба було все так розповісти лїкареви, як Ви в листї розповіли. То порок поганий, від котрого чоловік туманїє, тратить память і енерґію; але знов не єсть так небезпечний як то деякі т. зв. „популярні" книжочки, обчислені на заробок, описують. Лиш треба завчасу старати ся его позбути ся, скріпляючи в собі сильну волю. Передовсїм уникати самоти і всего, що наводило би на гадку той порок. Уживати богато руху, а найлїпше займати ся роботою в городї і в поли. Борони Боже, не дармувати і не вилежувати ся. Спати лиш тілько, кілько конче потреба для здоровля, 6 до 7 годин, а по першім пробудженю зараз вставати і чим борше убирати ся та брати ся до якоїсь поважної роботи. Не вкривати ся за тепло і нїколи з головою а руки держати на верха; спати завсїгди на боцї, з початку на лївім, відтак обернути ся на правий. Коли би щось насувало ся на гадку, зараз схопити ся. Старайте ся управильнити собі спосіб житя на цїлий день і виберіть собі якусь цїль житя, так, щоби Ви знали, що живете для чогось і для когось. Коли маєте якийсь ґрунт — а нам здає ся, що маєте, — то старайте ся завести у себе взірцеве, поступове господарство; читайте господарскі книжки і вечером, коли ляжете, укладайте собі плян роботи на другий день, так, щоби Ви з тими гадками о роботї засипляли. Читайте лиш книжки історичні (всесьвітну історию) і описи подорожий, а з повістий лиш такі, що ублагородняють і заставляють чоловіка думати над собою і другими. Кріпіть ся на души і старайте ся всїма силами зближати ся до Того, котрий всїм нам дав житє, до нашого Сотворителя. Стережіть і контролюйте самі себе а лягаючи на спочивок гляньте на минувший день і спитайте самі себе, чи поступали так, як собі постановили та засипляйте з тою кріпкою постановою, щоби обудити ся до нового лїпшого житя. Виходіть часто на сьвіжий воздух, розглядайте ся в природї і шукайте в нїй краси, а скоро зможете пізнавати ся на тій красї, то й зрозумієте велич і силу Того, котрий нею надїлив весь сьвіт, та пізнаєте як поганим і нужденним єсть той, котрий грішить против тої природи і сам собі затроює житє. Тогди дух Ваш буде кріпити ся, а з ним і тїло, котрому ще треба помагати слїдуючим способом: їсти лиш легко стравні страви, живити ся переважно молоком і яйцями на мягко і мясом; вистерігати ся всїх острих корінних і квасних страв (борщ можна), не пити горівки і пива, а за то богато води, раз на тиждень купати ся в теплій водї; вчасно вечеряти і їсти лиш щось легкого (не їсти мяса або якоїсь тяжкої страви з муки) а по вечери лягати спати найскорше хиба аж в дві години. Впрочім порадити ся що до тїла лїкаря, але не забувати ані на хвильку о лїченю духа. — **Мих Галайда:** Скоро чоловік лїнивий скріпив ся на тїлї, треба его скріпляти на дусї, треба учити як уживати его природних здібностий. О же треба ему промавляти до розуму, що він повинен уживати сили свого мозку, треба ему піддавати якусь гадку, котра би заохочувала до роботи, треба додавати відваги і віри в свої сили, треба змушувати до роботи та збуджувати в нім силу волї. Лїнивого не треба відразу заставляти до великої і трудної роботи, бо ему не стане сил до неї і він лиш ще більше знеохотить ся, нехай робить по трошки а видить успіх своєї роботи, то буде его тїшити. Нїхто так зле не поступає супротив лїнивих, як ті, що їх зараз тяжко карають, не даючи їм можности до поправи і не помагаючи їм до того. На родителїв і учителїв спадає під тим взглядом великий обовязок. Не записуйте лїнивому зараз двійку або трійку до катальоґу, не заставляйте за лїнивство учити ся на память „віршиків" або переписувати щось з книжки; то метода, котра як раз убиває рухливість духа а обтяжаючи память нераз дуже дурними і без всякої правдивої поезиї „віршиками" додає їй лиш непотрібного балясту, котрий ще лиш більше причиняє ся до лїнивости духа. То само можна би сказати о всїх так званих правилах і виїмках фільольоґічно, уложених „бистроумно" у всїлякі віршики. Лїнивому треба додавати охоти до его званя, робити надїю, яку він міг би привязувати до того званя, старати ся викликувати в нїм вдоволенє, вказувати на майно, честь і славу, яких би він міг доробити ся. При роботї наводити особливо дїтий так, щоби вислїдок тої роботи робив їм радість і вдоволенє; за якусь неудачу не гнївати ся, не грозити карами, бо страх викликує як-раз зневіру в свої сили. Длятого то система записуваня двійок і трійок в школї як-раз нещасливих людий робить ще більше нещасливими на цїле житє, і не один з таких людий був би може щасливійшим як би не знав був школи, як-раз тої школи, котра повинна приносити щастє чоловікови. У всїм однакож найважнїйша річ, щоби з того рода людьми, поступати систематично і безупинно та ставити їм цїль близько перед очи. Буває богато лїнивих, що доти не возьмуть ся до роботи, аж доки їх вже дуже не притисне, а тогди буває звичайно вже запізно. Коли лїнивий має щось зробити аж за рік (н. пр. здавати матуру або якийсь инший іспит) то треба его припильнувати, щоби зараз брав ся до роботи і піддавати ему гадку, що час минає дуже скоро, нехай він собі гадає, що має вже за чверть, за пів року робити іспит і т. и. Найтяжше, щоби лїнивий втягнув ся раз до роботи, а пізнїйше він буде вже робити, иноді навіть як віл. Але завсїгди треба намагати на то, щоби він не працював над сили і не знеохочував ся. На сїм кінчимо. Після того темату можете уложити собі цїлий плян, як поступати з своїм братом. Прочитайте собі так ж і повисшу раду під заголовком „Писар 37". Придасть ся Вам дуже. — **Ст. Фед. в Мих.:** Льос льотериї інвалїдів не витягнений а тягненє яке мало відбути ся сего місяця, відложено аж до 23 марта — **Зверхність громадска в Сваєвич:** Тягненє не відбуло ся; відложено до 23 марта. — **Я. Уч.:** Дїйстно „дутку", бо тягненє відложено аж до 23 марта 1901. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

він мусить єї вирятувати. Вода прибуває; мусить лїпше опирати ся на своїй палицї.

Вже дійшов водою до вільх, о котрі розбиває ся водна струя. Ще лиш через потік і дитина буде уратована. Опирає ся о пень старої вільхи і втихомирює дитину. Знає, що другий берег стрімкий, що прийде тяжко продирати ся через гущавину корчів, а сходи, які ведуть до хати, щезли в тій темноті.

— Закличу матїр, не бій ся!

І він кличе так голосно в тім вітрі і шумі, що мала дитина аж трясе ся.

— Сьвітла! сьвітла!

Хвильку всьо тихо, лиш дощ хлюпоче у вільшинї і по мутних филях.

Знов кричить Прутовский:

— Сьвітла! Сьвітіть на сходи. Я на другім березї, несу вам дитину!

За потоком роздає ся крик; зараз відтак блискає сьвітло серед пітьми і посуває ся з берега в долину.

При сьвітлї лїхтарнї бачить дві женщини, закриті хустками. Молодша з них, що держить сьвітло понад головою, похиляє ся над воду. Старша, бабка малої дівчини, задержує ся на першім степени. Обі гадали, що дитина лишила ся у тїтки, з котрої дочкою рано вийшла. Тим тревожнїйше дивлять ся тепер в пітьму.

Прутовский глядить на них з напруженєм. Там стоїть Варка, що колись дожидала его на ступнях, коли він ішов до неї вечером через густу воду потока.

Яка она біла, як тревожно дивить ся за дитиною, як за нею тремтить, а кілько натерпіла ся задля неї! А він — ще хвилька і мусить з дитиною розлучити ся. Єму так дивно на серци, як ще нїколи не було. Переніс би дитину через море, лише щоби єї уратувати, аби лиш їй віддати. Притискає сильнїйше дитину до грудий і вже поре шумлячі филї своїм тїлом. Єго ноги совгають ся по слизькім камїню, струя напирає на него, хоче его звалити — але він іде твердо і дивить ся лиш на женщину, що стоїть на другім березї під вільхами.

Роздає ся легкий крик. То сьвітло осьвітило скалїчене лице Прутовского. Волосє мокре і побурене звисає ему на лице, перемокле одїнє прилипає до него. Она пізнала его.

Він вже близько; вже вступив на перший ступінь у водї, вже біжить мати, Варка — зі сьвітлом напротив него.

Він не може довше здержати ся, цїлує дитину щиро і подає єї старушцї.

— Прости, Варушко! — кличе і скаче у воду назад.

Але чує, як якась рука судорожно хапає его за рамя і з надлюдскою силою тягне до себе.

— Петре, бій ся Бога, що ти робиш? Ти утопиш ся? — кличе Варка над ним.

— А що маю робити? — відповідає Петро понуро, стоячи у водї — Для мене вже нема щастя.

— Лиши ся, Петре!

— Простиш менї?

На руках бабки плаче дитина.

— Чуєш, наша дитина кличе нас!

Він вилїз по сходах до гори.

— **„Краєвий Союз кредитовий"**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти", приймає вкладки ощадности в довільній висотї і опроцентовує на $4^1/_2\%$. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї Кредитовім" виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу на ежить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий" за рік 1899 дивіденду в висотї 5% — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий" на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового. як також на переведенє користних парцеляций.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „**Внучок**“ — А. Мечника „**Ованес Огана**“ — К. Лясковского „**Зужитий**“ — Ст. Аріеля „**Улуди**“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного струдництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цїнну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Однокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Маційовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Мирiяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Агенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).